

04

En families krønike

Spændende historie, hvor hovedpersonen havde sine adventistgener i orden.

10

Nyt fra Heri Adventist hospital

Fra den 10. januar og til den 9. april var Marianne og Morten Øster igen i Tanzania.

12

200 år - men stadig i vigør

I år er det 200 år siden Det danske Bibelselskab blev stiftet. Jubilæet blev fejret med mange forskellige arrangementer over hele landet.

03

4. årg. august 2014

Aktive Seniorer

Gensynsglæde

150 deltagere fra Norge og Danmark fandt hurtigt fællesskabsfølelsen til seniorstævnet på Sundvolden.

Aktive Seniorer
Nr. 3 august 2014

AKTIVE SENIORER

udgives af Foreningen for Danske Adventist-seniorer. I 2014 sendes det til alle medlemmer i Adventistkirken, der er fyldt 60 år - uden beregning. Udgifterne til tryk og porto er dog stadig stigende, hvorfor gaver til bladet og foreningens arbejde modtages med tak. Gavebeløb kan indbetales på foreningens konto i Danske Bank - reg. nr. 1551 konto nr. 000 690 2154.

Adventistseniorer u udlandet kan få Aktive Seniorer tilsendt i pdf-fil via e-mail. Tilmelding foregår til walder@hafnet.dk

Redaktion: Walder Hartmann (ansvh.)
tlf. 7589 5619, e-mail: walder@hafnet.dk,
Birthe Bayer
Harry Sættem

Layout: Mediegruppen

Tryk: Øko-tryk

Forside foto: Seniorstævnet blev igen i år et gensyn mellem gamle venner.
Foto: Harry Sættem

Deadline for stof til næste blad:
1. oktober 2014

Næste blad udkommer: November 2014

ISSN: 2244-9930

FORENINGEN FOR DANSKE ADVENTISTSENIORER

Formand: Bent Nielsen, tlf. 65902570

Næstformand og redaktør:
Walder Hartmann

Sekretær: Birthe Bayer

Øvrige bestyrelsesmedlemmer:

Sonja Bäckström, Elbjørg Meiner-Madsen,
John Ravnkilde, Hanne Schantz og
Harry Sættem.

MG 2338

Kære seniorer

Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal det andet gives jer i tilgift Matt 6,33.

Af: Bent Nielsen Foto: H. Sættem

Det største og det mest betydningsfulde i vort liv er, at søge Guds rige.

Vi har to muligheder som menneske, når det gælder vor fremtid. Vi har friheden til at vælge. Jesus beder os, at søge Guds rige. Guds rige er der, hvor Gud med sin hellighed og kærlighed er.

Han er i himlen, men kan også være i det menneske, der har sagt ja til Jesus, som sin personlige frelser, og daglig vejledes gennem Helligånden. Der hvor Gud kan arbejde, er Guds rige, men Guds rige vil også blive på den nye jord.

Hvilken planer har vi med vort liv?

Er vort liv Guds mission i tanke og handling. Et liv, hvor vi er med til at lindre smerter og undertrykkelse.

Jesus siger til os i dag: Søg først Guds rige og hans retfærdighed. Det betyder for os, at vi daglig skalt ønske at være hvor Gud er, og hvor hans Ånd kan være.

Vi har et mål for i dag og vi har et mål for evigheden. Målet for livet er, at være der hvor Gud er tilstede med sin kærlighed og sin Indflydelse.

Guds rige er kontrasten til Satans rige, hvor det onde har indflydelse Satan går virkelig tæt på. Satan bringer vildfarelse, splid, løgn, bedrag ind i vore sind og tanker, alt sammen noget, der fører til fortabelse.

Må det være naturligt for os, at forkaste Satan og hans gerninger hver dag. Når vi har Guds rige som vort mål i dag og i fremtiden, er vi med i Guds rige nu og i evigheden.

Vi er alle på vej til Guds rige - nogle har vandret med Gud længere end andre - men vi er på vej, vi er Guds børn. For alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem der tror på hans navn. (Joh 1,12). ■

Bent Nielsen

FORENINGEN FOR DANSKE
ADVENTISTSENIORER

Sommertanker

Af: Walder Hartmann Foto: Harry Sættem og Walder Hartmann

Når dette skrives er det stadig sommer. Hver dag sættes der varmerecord i Danmark. Med tilbørlig hensyntagen til uv-stråler etc., er der stadig mulighed for at fylde vore fysiske depoter med D-vitaminer, så vi er rustede til at klare efterårets og vinterens regn, rusk og kulde.

Forhåbentlig har din sommer været god. Det har min. Den har været præget af to store begivenheder, som har været med til at fylde sjælens depoter med vitaminer. Og ind imellem de to har der været masser af opløftende øjeblikke, hvor mødet med gamle bekendte, ture ud i den danske natur, samvær med familien og besøg i flere menigheder har fået mig til at indse, at den Gud som regner os alle for sine børn, er en Gud, der ødsler sin rigdom på os og gør de fleste dage til solskinsdage uanset vejrlig og temperaturer.

Årsmødet på Himmerlandsgården blev et af sommerens højdepunkter. Sjældent har én af divisionens repræsentanter talt så jævnt og ligetil, som Janos Kovacs-Biro gjorde det denne gang. Han formåede at overbevise alle om deres værdi i Guds øjne, og han havde en fantastisk evne til at gøre de gamle bibelske beretninger levende, som skete de netop nu.

Gensynet og genhøret med Paul Birch blev også værdifuldt. Jeg synes, at dette var det hidtil bedste

på Himmerlandsgården, Både planlægning og afvikling var forbillig. Jeg savnede kun én ting: Seniorernes synlighed i programfladen. Jeg ved godt, at seniorprædikanter havde ansvar for andagten ved flagstangen, men der savnede jeg til gengæld de yngres tilstedeværelse.

Folkemødet i Allinge

var den næste af ovennævnte begivenheder. Fire intense dage, hvor man kunne vælge mellem mere end 2000 events, møde afslappede politikere og meningsdannere i byens gader, eller sikre sig, at ingen vitale livsfunktioner endnu syntes at have taget skade i væsentlig grad.

Der var nok at vælge imellem, og det var alt sammen festligt, folkeligt og fornøjeligt; men jeg savnede ADRA. Der burde også have været plads til denne nødhjælpsorganisation, når alle de andre store var repræsenteret.

Folkemødets højdepunkt for mig var dog den fælleskirkelige gudstjeneste i Allinge Kirke, hvor Bertel Haarder prædikede. Når de 500 kirkegængere stemte i på én af de gamle, danske salmer, kunne det gennem den åbne kirkedør høres over den ganske by.

Ikke mindst 3. strofe i Bertel Haarders salme: Forårsglæden, klang så det kunne have glædet enhver lutheraner, baptist, metodist - og såmænd adventist:

*Tidlig sommer,
Ånden kommer
pinsemorgen med et sus.
Gennem løvet,
kysser støvet
og ta'r bolig i Guds hus,
sætter hjerterne i blus.*

Seniorstævnet i Norge

Den tredje større begivenhed i sommer har været seniorstævnet på Sundvolden. Du kan dele deltagerens begejstring over dette ved at læse andet steds i bladet. Igen i år dukkede mennesker op, som jeg ikke har set siden skoletiden på Vejle fjord for 60 år siden. Seniorstævnet er ikke et mimre-stævne, men et sted til fornyelse og inspiration. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor næsten ingen 60-70 årige vælger at deltage, men når man har prøvet alt mulig andet, og gerne vil prøve noget nyt, så er det tid at tage til seniorstævne. ■

Walder Hartmann

Adolf Gerhard Sandbeck var både glad for sin familie og for sin kat.

En families krønike

Idet Aktive Seniorers redaktør kom på sporet af en spændende historie, fandt han ud af, at hovedpersonen i den historie havde sine adventistgener i orden. Historien blev til en hel krønike, som vi bringer samlet, selv om den ikke er færdigskrevet, for de næste generationer er allerede på vej til at udvikle sig til både aktive menighedsmedlemmer og nyttige samfundsborgere.

Af: Lillian Sandbeck Jensen Foto: Privat

Fra danselærer til kolportør

Den 28. august 1873 blev Adolf Gerhard Sandbeck født som den ældste af 10 børn på en gård i Sokndal, Norge. For at komme i skole skulle børnene passere en elv. Om sommeren, når der ikke var så meget vand i elven, var det en let sag, for så kunne de bare bruge trædestenene. Men når elven var fyldt med vand, måtte de bruge en pram, og det kunne være temmelig drøjt, men det siges, at de næsten aldrig forsømte skolen. Som ung kom Adolf Sandbeck på underofficersskole i Kristianssand, det sagde ham dog ikke så meget, så han sluttede der. Herefter kom han på danseskole og fik undervisning. Han blev omrejsende danselærer på Østlandet, og han var noget af en pioner på sit område. Herefter blev han kaldt "Dansemesteren".

Ud over at være danselærer, overtog han, som den ældste søn, fødegården i 1890, og han stod for den daglige drift. På gården begyndte han at plante skov, på dette område var han noget af en foregangsmand, da der ikke tidligere var nogen på den egn, der havde plantet skov i den målestok. Han rev også nogle gamle bygninger ned og opførte nye. Han lejede arbejdskraft for at få alt arbejdet udført, og folk, som så alt hvad der skete på gården, troede, at han ville lave den til en herregård. Samtidig med arbejdet på gården rejste han stadig rundt som dansemester. Ved en sådan lejlighed traf han en kolportør, som han købte nogle bøger af. Det kom til at forandre hans liv for altid. Han blev syvendedags adventist. Også herefter fortsatte

han sit arbejde på gården, han gik desuden i gang med kolportørvirksomhed, og han delte traktater ud for at vidne om sin nyfundne tro.

I ordets tjeneste

For at vise sine naboer og andre kirkegængere i folkekirken at han havde skiftet tro, fandt han gerne et eller andet arbejde, han kunne udføre ved elven, så de alle kunne se, at han ikke længere var søndagsholder. Måske var det også hans måde at fortælle andre på, at der fandtes en anden tro end folkekirken. Dette faldt imidlertid ikke i god jord hos lokalbefolkningen, som virkelig holdt søndagen hellig.

Det fortælles, at han var et kvikt hoved, og at han var god til at debattere. Således mødte han på en af sine rundrejser en repræsentant for

arbejderbevægelsen. Denne skal siden hen have udtalt, at Sandbeck var en af de mest slagfærdige debattanter, han nogensinde havde mødt. Dette kunne han snart få brug for, idet han lejede gården ud til en yngre broder for selv at blive fuldtidskolportør.

Han giftede sig med Signy Erikson fra Bergen 19. december 1907. Signy var født den 22. maj 1887. Sammen fik de 6 børn, hvoraf de to ældste blev født i Stavanger, resten i Danmark. Familien flyttede til Stavanger i 1910. Få år efter at Adolf Sandbeck var blevet adventist, blev han generalagent for kolportagen i Norge. I 1913 flyttede familien til Bergen, og det blev det sidste sted, de boede i Norge.

Fra Norge til Danmark

Nede i Danmark havde man lagt mærke til den unge nordmand og hans greb om kolportagen, som øjensynligt lykkedes vældig godt.

Så man bad ham om at komme til Danmark for at være salgsschef for vort forlag og bygge kolportagen op her. Så i 1913 pakkede familien sammen og flyttede til København, hvor barn nr. 3 blev født. Siden flyttede de til Skodsborg, hvor de tre yngste børn blev født.

I 1916 blev gården solgt til mineselskabet, der ville bryde titan på grunden. Til at begynde med gik det trægt, men efterhånden blev det en større virksomhed med mange ansatte og man fortsatte brydningen frem til 1965. Det var en stor gevinst for egnen, som fik større velstand.

I hele min barndom boede mormor og morfar i Trørød. Ved et besøg hos dem, kaldte morfar mig hen til sig, han sad ned, og jeg stod op, på den måde var vi i øjenhøjde med hinanden. På det tidspunkt var jeg vel en 6 - 7 år gammel. Han tog begge mine hænder i sine, så mig dybt ind i øjnene og sagde: "Lillian,

du bliver aldrig nogensinde så gammel som mig." Jeg stod og tænkte, at det var da mærkeligt, for hvis han kunne blive gammel, hvorfor skulle jeg så ikke også kunne blive det. Han så min forundring, ja, han havde nok nærmest ventet på den, og han gav mig tid til at tænke. Så brød han ind i min tankegang og sagde: "Nej, for Jesus kommer igen længe inden." Hans ansigt strålede af glæde, medens han sagde det. Jeg forstod, at her var noget at være særlig glad over. Tanken var mig heller ikke fremmed, for når jeg talte med min farmor og farfar, som jo også var 1. generations adventister, så var det også noget, de talte om og så frem til.

I 1962 lukkede Adolf Gerhard Sandbeck sine øjne for sidste gang næsten 89 år gammel. Et langt og flittigt liv med aktiv tjeneste i Guds sag var til ende. Det næste, der venter, er opstandelsen. ■

Overskriften: Spiritisme - humbug eller virkelighed - førte til adventismen

Den 14. marts 1884 blev der på en gård i Vivede født en lille dreng, som fik navnet Oluf Peder Jørgensen. Han var nummer fire i en række på ni børn, hvoraf tre døde som små. Familien bestod hovedsagelig af gårdejere, men et par skovfogeder havde der da også sneget sig ind. Farfar derimod gik en anden vej, han blev fotograf og fik sig senere også en frugtplantage.

I november 1908 giftede han sig med Johanne Sofie Pedersen, født 12. september 1885. Sammen fik de fire børn: Gerda (Gudmundsson), Aage (Jørgensen), Harry (Jørgensen) og Edith (Fejersén). Som nygifte slog de sig ned i Hårlev, men i perioden mellem 1911 og 1915 flyt-

tede de til Faxe. Her lejede de sig ind i en ejendom på Rønnedevej, hvor førstesalen blev indrettet til atelier med store vinduer, så der kunne være godt lys til fotograferingen. Selv boede de i stueetagen. Omkring 1919 købte de en ejendom på Præstøvej, hvor de boede indtil farfars død i 1955. Den blev sidenhen udvidet med en del ekstra jord, hvor de kunne oprette en frugtplantage.

En fængende overskrift

Både Oluf og Sofie var barnedøbte og tilhørte Den danske Folkekirke, men sådan skulle det ikke blive ved med at være. Hen mod slutningen af 1. verdenskrig i årene 1916 - 17 kom prædikant P. Christensen og

hans hustru Louise til Faxe, hvor de holdt nogle offentlige møder i den gamle logebygning på Rønnedevej ikke langt fra farfars atelier. Sofie og Oluf Jørgensen lagde mærke til en annonce, der bar overskriften "Spiritismen - humbug eller virkelighed," og den vakte deres interesse. Som ung pige havde Sofie tjent hos en familie i København. Denne familie deltog i nogle spiritistiske møder, og ved en given lejlighed, havde de inviteret Sofie med. På et skab i lokalet stod en stor buket blomster. Under mødet kom en hånd svævende ind ad en dør, den tog blomsterbuketten, som herefter blev rakt til hver enkelt deltager, der måtte tage en blomst, dog uden at ►

” I sit tidligere liv havde han spillet violin til dans, og han var en dygtig sanger, så overalt hvor han aflagde besøg, blev der sunget, Guds ord blev delt, og han afsluttede med bøn.

røre ved ånden. Denne oplevelse havde gjort et stort indtryk på dem begge, idet Sofie havde fortalt sin mand om oplevelsen, allerede mens de var forlovede. Sofie måtte blive hjemme og passe børnene, men Oluf gik til mødet. Et senere møde handlede om sabbatten, dette overværede Oluf også. Han blev så overbevist om, at Bibelen talte sandt, at han straks satte et skilt på sin forretningsdør, hvorpå der stod: ”Forretningen er lukket fra fredag aften solnedgang til lørdag aften solnedgang.” Senere kom Sofie også med til møderne, og de blev begge døbt af P. Christensen den 31. maj 1917 i Faxe Bugt. For børnene i familien blev dette en stor forandring, fra nu af skulle de hver aften knæle ned ved sengen og bede aftenbøn, og bibelen blev flittigt studeret, noget de senere kom til at holde meget af.

Indtil nu havde man ikke haft nogen SDA-menighed i Faxe, den første blev stiftet på et møde den 28. august 1920. Peter Christensen, som havde bragt adventbudskabet til Faxe, kunne desværre ikke medvirke, han døde året før. Menighedens stiftere blev derfor Chr. Resen og M. M. Olsen. Følgende blev valgt: Forstander: Fotograf Oluf Jørgensen. Sekretær: Brøndgraver Jens Peter Rasmussen. Kasserer: Skibstømrer Jens Nicolai Holm. Menigheden havde 20 medlemmer. Menigheden samledes i Sofie og Oluf Jørgensens hjem Præstøvej 62 i Faxe. Gennem de næste 24 år blev dette hjem flittigt brugt til menighedens sammenkomster sammen med andre hjem.

Fakse menighed får et kirkehjem

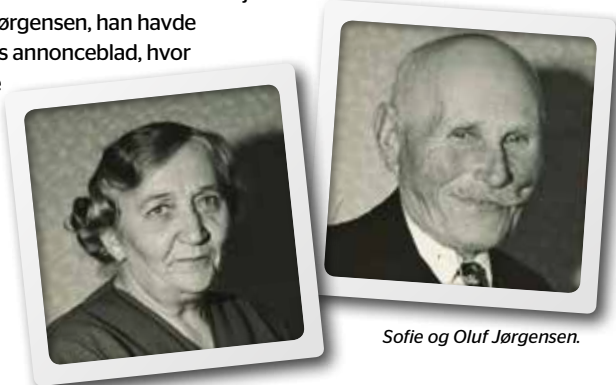
I 1944 fik menigheden sin første ”kirke” på Niels Olsensvej 7. En kirkesal blev indrettet i et tidligere snedkerværksted i stueetagen, og ovenpå blev der indrettet plads til børnesabbatsskole. Nu blev hjemmene kun brugt til sammenkomster i ugens løb. Stor var glæden for hele menigheden.

Gennem 25 var Oluf Jørgensen forstander for Faxe menighed frem til 1945. Han brændte for menigheden og engagerede sig dybt i dens trivsel. Utallige besøg har han aflagt rundt hos menighedens medlemmer, altid medbringende en stak sangbøger. I sit tidligere liv havde han spillet violin til dans, og han var en dygtig sanger, så overalt hvor han aflagde besøg, blev der sunget, Guds ord blev delt, og han afsluttede med bøn. Han var en sand fader for menigheden. Ja, det fortælles, at smeden i Vindbyholt havde besøg af en kunde, det var tæt på solnedgang, og smeden sagde til kunden: ”Ja, nu skulle vi vel egentlig slutte arbejdet for at holde sabbat.” Kunden ville faktisk gerne have arbejdet gjort færdigt, men smeden sagde: ”Vi burde nok holde.” Pludselig lød en stemme fra værkstedsporten: ”Ja, I bør nok holde nu.” Det var fotograf Oluf Jørgensen, han havde læst omegnens annoncebld, hvor smeden havde meddelt, at hans forretning fremover ville være lukket fra solnedgang fredag til sol-

nedgang lørdag. Derfor troede han, at smeden var en nytillflyttet adventist, og han ville fortælle om deres sammenkomster på Præstøvej. Både smeden, kunden og Oluf Jørgensen blev medlemmer af den samme menighed, så et ord i rette tid kan have stor betydning.

Blev der holdt offentlige møder, var Oluf Jørgensen også altid til stede. Ved sådanne sammenkomster sang enten han eller min far for. Ofte var jeg med dem til disse møder, og engang skete følgende: Vi var i gang med at synge, farfar kom til at blade to blade frem i sangbogen i stedet for ét, hvilket betød, at han kom til at synge en helt anden sang. Spændt holdt jeg vejret og spekulerede på, hvordan det mon ville ende. Tænk, den næste sang kunne synges på samme melodi, så det blev ikke nogen katastrofe, men farfar kunne ikke lide, da jeg fortalte ham om episoden.

Frem til sin død den 4. oktober 1955 brændte farfar for menigheden, og han havde den store glæde at se sin søn blive forstander for samme menighed. Tilsammen dækkede farfar og far 45 års forstandertjeneste i Faxe menighed. Far nåede at være med til indvielsen af den nye kirke på Rådhusvej i maj måned 1979, inden han døde i oktober 1979. En sådan tjeneste kunne kun ydes, når mand og kone stod sammen om opgaven, og for familien kunne mottoet være: ”Vi er her for at tjene.” ■

Sofie og Oluf Jørgensen.

Når ilden fænger, rykker menighedens forstander ud

Af: Walder Hartmann Foto: Thorkild Svane Kraft

Hvis der opstår ildebrand i Faxe, er der stor sandsynlighed for, at forstanderen for den lokale adventistmenighed er med når brandvæsenet rykker ud. Sådan har det været i flere år, og selv om forstanderen i dag hedder Lars Kjeldal, bliver det i familien, for han er svigersøn til Børge Jørgensen, som historien egentlig handler om. Børge var før Lars menighedsforstander i Faxe menighed gennem mange år, og begge er også frivillige medlemmer af Faxe brandvæsen.

Brandmand i 42 år

Børge Jørgensen havde netop aftjent sin værnepligt ved CF [nu Beredskabsstyrelsen], da lederen for den lokale Falck-station, kontaktede ham for at få ham til at melde sig som frivillig brandmand i hjembyen. Missionen lykkedes for Falck-lederen og nu har Børge, der i mellemtiden også er blevet senior, været brandmand i 42 år. For et års tid siden var der dækket flot op på Faxe Brandstation – og lige som man skulle til at hylde Børge Jørgensen, så lød brandalarmen og væk var alle brandmænd og biler.

Dette tog aftenens hovedperson dog helt roligt, beretter Faxenyt.dk, for det at smide, hvad man har i hænderne og af sted for at slukke brand og redde liv, det har været en fast del af Børge Jørgensens liv i 40 år. Heldigvis vendte brandmændene hurtigt tilbage, så man på behørig vis kunne overrække Børge Jørgensen "Hæderstegn for god tjeneste i Brandvæsenet" – en flot medalje med egeblade i sølv – indstiftet af Dronning Margrethe.

Adventismen ind med modernælken

Undertegnede traf Børge Jørgensen ved årsmødet på Himmerlandsgården, hvor han, beredvillig som altid, var parat til at svare på mine nysgerrige spørgsmål om familie, kirke og aktivitetsniveau.

Det sidste er temmelig højt, forstår jeg, for Børge driver stadig byens fotomagasin, som han overtog efter sin far. Menigheden kender ham også som aktiv og energisk leder, i øjeblikket er han formand for sabbatsskolen. Og det er nok unødvendigt at tilføje, at kærligheden til familien ikke blot udmønter sig i ord, men kommer til udtryk gennem samvær med hans efterkommere, så snart mulighed byder sig.

"Jeg har nok fået det hele ind med modernælken", forklarer han, hvilket denne familiekronike vel understreger med al tydelighed.

Hvad gør du, hvis alarmen, som du altid bærer på dig, pludselig lyder midt i forretningstiden?

"Så skynder jeg mig at finde skiltet: Lukket på grund af brand! og låse døren. Da jeg er holdleder for 16 mand, og dermed indsatsleder, skulle jeg nødig være den sidste på holdet, der når brandstationen for at rykke ud".

Oplevelsen af at kunne hjælpe er et værdifuldt element i Børge Jørgensens liv, som brandmand. Han understreger dog, at følelsen af, at Gud følger med og nu og da griber ind, er en ballast, der giver både mod og ekstra kræfter. Han indrømmer, at et ulykkessted altid

er en farlig arbejdsplads, og at de kommer ud for voldsomme oplevelser, der efter en indsats må vendes nogle gange i gruppen.

Børges tro og livssyn har altid aftvunget respekt og forståelse hos de øvrige brandmænd, men han har heller aldrig isoleret sig. Han er flink til at omgås sine kolleger og deltager gerne i korpsets sociale arrangementer.

Familiekroniken fortsætter

Børge Jørgensen har ikke tænkt sig at holde op som brandmand foreløbig. Borgmesteren i Faxe bemærkede da også i forbindelse med overrækkelsen af tidligere nævnte hæderstegn: "Du kan jo stadig følge med de andre, så vi kan vel regne med dig – også i de næste ti år".

Brandalarmen lyder ca. 130 gange om året. Nogle gange under en god middag med familie og venner, men Børge er altid parat. Det samme gælder svigersønnen. En aktiv familie må hjælpe, når mennesker er i nød.

Foreløbig har tre generationer bidraget til familiekroniken, men de næste er allerede på vej med deres bidrag. Sandbeck, Jørgensen, Kjeldal, Nygaard-Kjeldal er navne, der bygger bro mellem fortid, nutid og fremtid. De optræder ikke bare, når brande raser; men de brænder selv for at gøre en forskel i familien, i menigheden og i storsamfundet omkring dem. ■

Seniorstævne 2014: Ingen af dem har ret!

Stridighederne i Gaza-striben har fået ekstra aktualitet for deltagerne i seniorstævnet på Sundvolden Hotel i Norge. Roger Robertsen, der leder Adventistkirkens arbejde i Israel, havde i nogle dage forladt Jerusalem for at inspirere stævnets deltagere med informationer om Israel, jødedom og indsatsen for at bringe evangeliet til både israelere og arabere i dette gamle, bibelske område.

Af: Walder Hartmann Foto: Harry Sættem

Roger Robertsen var én af talerne ved årets seniorstævne, hvor ca. 150 deltagere fra Norge og Danmark hurtigt fandt den fællesskabsfølelse, der præger sammenkomster, hvor disse gamle samarbejdspartnere mødes igen. Allerede ved sit første møde ridsede han den spændte situation i Israel op, men tilføjede: "Ingen af parterne har ret!"

Da stævnet fem dage senere var slut, og deltagerne returnerede til deres lokale adresser, var alle mættede med indtryk, der forhåbentlig på sigt kommer til at betyde en forskel både i opfattelsen af, hvad der er væsentligt i adventbudskabet og i forståelsen af, hvad der rører sig i samfundet omkring os. Når diverse synspunkter forfægtes og meningsforskelle brydes, kan konklusionen blive den samme: Ingen af parterne har ret.

Fortid og fremtid er tæt knyttet sammen

Flere gange under seniorstævnet citeredes Ellen White for sin tanke om, at "vi har intet at frygte for i fremtiden, uden dette ene, at vi skulle glemme, hvorledes Gud har ledet alle ting i fortiden". Betydningen af dette stod klart efter at Walder Hartmann og Terje Johannesen havde ridset situationen op omkring Adventbevægelsens opkomst og udvikling i hhv Danmark og Norge. Ingen af dem havde udvekslet noter på forhånd - heller ikke med Roger Robertsen, men alligevel fornemmede man en rød tråd gennem al undervisning.

Et dansk ægtepar - Susanne og Olaf - udtrykte det således: "Dygtige, engagerede foredragsholdere fik underbygget at Kristus er vort centrum... en fornøjelse at have været i hænderne på gode kræfter, som

Det sagde de bl.a. i bussen på vejen hjem:

“Vi har haft en dejlig tur, kørt igennem smuk natur, fået god forplejning, haft dejlige værelser, mødt søde mennesker og ikke mindst hørt inspirerende møder”.

Ruth Häkkinen

“De unge mennesker, der serverede for os var meget søde og venlige.

Sabbatsmorgen var der én af de unge piger, der spurgte mig, om vi allerede var færdig med morgenandagten. Jeg svarede hende, at i dag skulle vi først have bibelstudium kl. 10 og derefter gudstjeneste.

- Hvad så med søndagen? Spurgte hun undrende. Hvorefter jeg benyttede anledningen til at fortælle hende om den bibelske hviledag. Det havde hun aldrig hørt om før”.

Kirsten Ravnkilde Nielsen

“God planlægning. Fine hoteller. God mad. Dejligt selskab”.

Lena Tranborg

“Hele turen har været på et højt niveau - såvel møder, logi, forplejning og naturoplevelser.

Det var en positiv oplevelse af imødekommethed på såvel stævnet, som på den fælles bustur.

Aftenmødet fredag var et højdepunkt for os og vi vil sent glemme Per & Monicas fremragende afslutning.

Susanne og Olaf Larsen

har været stærkt medvirkende til høj humørføring og glidende afvikling”.

Da Roger Robertson torsdag aften havde klargjort begreberne og forklaret sammenhængen mellem gammel, ny og evig pagt - lød det fra en norsk deltager: “Havde jeg dog bare hørt og forstået dette for 40 år siden”.

På kongens udsigt hver eneste dag

Torsdag eftermiddag tilbød chaufføren på den danske bus, at køre interessede en tur til “Kongens Udsigt”, der lå i nærheden af Sundvolden Hotel. Kaj Bidstrup ville nemlig gerne selv en tur derop. Han syntes, at udsigten var flot, men udtrykte et par dage senere, at hver dag på stævnet havde været som en tur til Kongens udsigt.

Hver dag havde sine højdepunkter. Mange af disse var af musikalsk art. “Per & Monicas fremragende afslutning med Jag har hørt om en stad ovan molnen, vil vi sent glemme” siger Susanne og Olaf - og Ann-Britt Fejersén følger til, at alt gik op i en højere enhed, så stævnet blev præget af Guds ånd og fællesskab om noget stort.

Næste år i Jerusalem

I overført betydning kan temaet fra sabbatsgudstjenesten nok gentages af samtlige deltagere i seniorstævnet. Mødet med gamle venner og bekendtskabet med nye betyder, at de fleste kan tilslutte sig Lena Tranborg fra Sverige, der til Aktive Seniorer siger: “Vi kommer nok igen. God stemning, dejligt selskab og interessante møder kalder på en gentagelse”.

Fra Danmark skal lyde en tak til de norske arrangører. Vi håber naturligvis på et gensyn til næste år - om ikke i Jerusalem, så et sted i det, der for 200 år siden også var jeres fædreland. ■

Drengen, der var glad for at få sin slugte mønt tilbage.

Nyt fra Heri Adventist hospital

Fra den 10. januar og til den 9. april var Marianne og jeg igen i Tanzania.

Af: Morten Jørgen Øster Foto: Marianne Øster

Vi havde et møde i Dar es Salaam med den danske ambassadør Johnny Flentø for at få besvaret nogle spørgsmål, jeg havde. Han var venlig og imødekommende og introducerede mig til to afrikanske ansatte i ambassaden der lovede at hjælpe mig senere, men da jeg anmodede om et nyt møde, hørte jeg aldrig fra dem. Sådanne møder man skuffelser ind i mellem, men det tog ikke modet fra os.

Vi kom til Heri den 14. januar og gik straks i gang med patienter. En dreng på ni år havde slugt en 200

shillings mønt, som sad fast i spiserørets midterste del, og den kunne vi fiske op med et gastroskop (mavekikkert)som vi tidligere har fået bragt ud til hospitalet fra Danmark. Dr. Micha Jepsen fra Hvidovre, som var med os derude i næsten 2 måneder, hjalp mig med at holde mønten fast med den tang, jeg havde fanget den med, så vi kunne trække mønt, skop og tangen op. Drengen var lykkelig, hans smerter forsvandt, og han kunne igen spise normalt. Mønten havde siddet fast i et par dage, og al den tid kunne han kun indtage tyndtflydende.

Efter meget besvær fik vi kontakt til en tanzanisk tekniker Geoffrey, uddannet i Tyskland. Han hjalp os med at slutte apparaterne til i vores nye tandklinik. Vi havde kontakt til en tysk ingeniør i 2013, som havde lovet at hjælpe os, men desværre for os arbejdede han ikke længere som medico ingeniør, da han var blevet uenig med sit gamle firma. Han skaffede os dog Geoffrey, der klarede det for os.

Klinikken blev langt om længe færdig, og røntgen apparatet blev sat op. Alt fungerede til slut, og vi inviterede personalet på indivi-

else, og Marianne tog det i brug til enkelte akutte behandlinger. Der er endnu ikke ansat en tandlæge, men der arbejdes meget på at skaffe een.

Vi tog en uge tilbage til Dar es Salaam i begyndelsen af marts, dels for at få fornyet opholds og arbejdstilladelse og også for at være med til inspektionen af vores container. Den var ankommet til Dar i slutningen af januar. Vi fik ikke papirerne i orden, da de ville have vores vielsesattest denne gang, men vi fik dog et papir, så vi kunne rejse hjem og ind igen senere uden at skulle betale turistvisum. Næste gang må vi så huske at have alle papirerne med derned.

En højtstående embedsmand i Skat i Tanzania hjalp os med at få containeren lempeligt igennem inspektionen, uden at flyttekasserne blev revet fra hinanden, som de gjorde året før. Embedsmanden traf vi til gudstjenesten i Dar es Salaam. Han var forstander ved Makomeni Church, som vi altid opsøger, når vi er i Dar, da der i den kirke prædikes både på engelsk og swahili. Han var sabbattens Swahiliprædikant. Ham er vi glade for at kende, da han også fremover lovede at hjælpe os.

På hospitalet havde man travlt med at indrette lokaler til en sygeplejeskole, man håber at ansætte til august 2014. Man manglede akut penge til den ombygning, der var nødvendig, og vi lånte hospitalet en sum penge. Desuden donerede vi også penge til skolen.

” Fremtiden gælder et solcelleanlæg, der kan producere strøm til hospitalet, når der ikke er vand nok i floden til at producere tilstrækkelig strøm.

Vores forening omsatte i 2013 for 350.000 kr., en del gik til udsendelse af containeren, en del til færdiggørelse af tandklinikken, og noget til sygeplejeskolen. Desuden fik mange unge mennesker hjælp til at gå i skole og nogle til at studere på universitetet. Vores lille ven, der mistede benet efter et slangebids i 2009, Sago, fik vi sendt på kostskole. Han er nu blevet 14 år, og vi håber, vi kan skaffe ham en benprotese i Tanzania, når han er uadvokset. Han var som alle andre, der får mulighed for en god skolegang og uddannelse, meget lykkelig.

Containeren ankom til landsbyen ovenfor hospitalet 14 dage før, vi rejste hjem, så de sidste uger havde alle de danskere, der var derude lynende travlt med at få pakket ud og anbragt tingene de rigtige steder og få delt tøj ud til fattige afrikanere. Alt kom sikkert ned til hospitalet, og vi drog hjem lettede over, at endnu et ophold derude var forløbet sikkert og godt.

Vi havde under opholdet på Heri besøg af fem unge danske piger, der frivilligt arbejdede på hospitalet. Det drejede sig om studenter og sygeplejersker. De arbejdede flittigt på hospitalet, ryddede op i depoter og lavede forbedrede skilte. De sidste der kom, var studerende fra

Odense. De var med til at udarbejde sundhedsprogrammer bl.a. for skoleelever på nærliggende skoler. Alle pigerne deltog også i tøjuddelingen til fattige landsbybeboere.

Vi fik også investeret i et automatisk reguleringssystem til vandkraftværket, så alt for store udsving i strømmen kan undgås i fremtiden. Denne regulator skal hindre ødelæggelse af de fintfølende instrumenter på hospitalet, såsom røntgen apparater og lignende.

Fremtiden gælder et solcelleanlæg, der kan producere strøm til hospitalet, når der ikke er vand nok i floden til at producere tilstrækkelig strøm. Vi har kontakt til en distriktsleder i Lions, Knud Løkkegaard, som via mange Lionsclubber samler penge sammen til dette. Foreløbig er nået 100.000 kr. og målet er 250.000 kr.

Herhjemme går tiden med at samle udstyr til en ny container og med at holde mange foredrag om, hvad vi laver derude.

Vi får stadig nye medlemmer af vores støtteforening og skulle du have lyst koster det 100 kr. om året per person, og du kan melde dig ind ved at skrive en mail til mig på mortenoster@hotmail.com og sende 100 kr. til Skjern bank, Esbjerg konto 7780 1257930. ■

Dr. Nicha Jepsen o.a.

Alle danskere - april 2014 - samlet til middag hos Dr. Rose.

Marianne Øster behandler akut patient.

200 år - men stadig i vigør

I år er det 200 år siden Det danske Bibelselskab blev stiftet. Jubilæet blev fejret med mange forskellige arrangementer over hele landet. Blandt de inviterede gæster var også én af landets flittige bibelsamlere. Her deler han nogle af sine indtryk med andre seniorer.

Af: Johnny Kaspersen Foto: Det danske Bibelselskab

Stiftelsen af Det danske Bibelselskab blev fejret i Københavns Domkirke den 11. maj. Kirken var fyldt til sidste plads, idet både Dronning Margrethe, repræsentanter fra det officielle Danmark og fra landets forskellige kirkesamfund var til stede. Heldigvis fik jeg og min kone også lov til at være med. Det blev en stor dag, hvor der også blev anledning til at mindes Bibelselskabets interessante historie.

Vi havde også anledning til at overvære en festgudstjeneste i Slotskirken her i Hillerød, hvor vi bor. Her blev gamle, lokalt ejede bibler båret i procession ind i kirken af deres ejere. Den ældste

bibel var forrest. En stor oplevelse i denne smukke slotskirke bygget af Christian IV i 1640-tallet.

Det hele begyndte i Wales

hvor en lille piges interesse for og længsel efter at eje en bibel, efter mange genvordigheder, i marts 1804, førte til stiftelsen af Det Britiske og Udenlandske Bibelselskab. En af stifterne, baptistpræsten Thomas Hughes, blev så begejstret for idéen, at han udbrød: "Ikke bare et bibelselskab for Wales, men for hele imperiet, ja, for hele verden"!

Jeg har et par gange besøgt Wales, set pigens, Mary Jones, fødested. Jeg har holdt hendes

bibel i mine hænder og set, hvordan hun egenhændigt har skrevet sit navn med smuk skrift, hendes fødselsdato og hvornår hun købte sin egen bibel. Jeg har også i min egen bibelsamling, en bibel præcis magen til.

Skotske missionærer bag Det danske Bibelselskab

I efteråret 1805 ankom to skotske missionærer til København, idet de håbede at finde skibslejlighed videre til Indien. Dette mislykkedes, og de blev i landet i to år. I 1806 indgik de en aftale med det nystiftede britiske bibelselskab om at arbejde for bibelsagen i hele

Nordeuropa. På grund af Englands bombardement af København i 1807 måtte de flygte til Sverige. Den ene, Ebeneser Henderson, vendte dog tilbage til Danmark, hvor han via kontakter i det akademiske miljø var medvirkende til, at Det danske Bibelselskab blev stiftet i maj 1814.

Formålet for bibelselskabet er at fremstille og distribuere Bibelen. Med dette formål for øje samarbejder man med bibelselskaber over hele verden, men har også sørget for uddeling af bibler og ny testamenter bl.a. til fængsler i Danmark.

Et bibelselskab i vigør

Bibelselskabet har til enhver tid forsøgt at sælge bibler og testamenter så billigt som muligt, så selv de fattige, som der tidligere har været mange af, også havde mulighed for at købe sig en bibel eller et nyt testamente. På Christian IIs tid kostede en bibel lige så meget som en okse, så man forstår godt, at man i gamle dage måtte lænke Kirkebiblen fast til alteret, for at den ikke skulle forsvinde.

I dag gør man, hvad man kan, for at Bibelen skal blive hver mands eje, og i forbindelse med 200 års jubilæet har bibelselskabet udgivet 21 nye udgaver af Bibelen. Den billigste er en billigudgave til kr. 180 - og den dyreste - en prædikantbibel med apokryferne og i læder til kr. 1700. Der er bibler for en hver smag og til enhver pris.

” Mange af mine bibler har en historie med sig, som gør, at jeg sætter ekstra pris på dem. Det at samle på bibler har givet mig megen glæde og mange velsignelser.

Jeg samler selv på bibler

At det netop blev bibler, som blev min personlige passion er ikke så mærkeligt. Jeg voksede op i en adventistfamilie, og for mig er det ikke bare en selvfølge, at jeg samler på bibler, men også læser dem.

I november 1956 besøgte jeg en tante og onkel. Uden at have talt om det på forhånd, gav onkel mig en gammel bibel. Den var trykt med gotiske bogstaver, som jeg havde problemer med at læse. På titelbladet stod der:

*Bibelen eller Den Hellige Skrift
Christiania 1834*

*Paa det Britiske og Udenlandske
Bibelselskabs Bekostning
Trykt hos Chr. Grøndahl*

Jeg vidste ikke på dette tidspunkt, at det var den første bibel trykt i Norge. Før den tid importerede man bibler fra Danmark.

Dette blev starten på min bibelsamling. Jeg har den stadig, og den er et klenodie, for jeg kender kun til tre andre eksemplarer af den samme bibel.

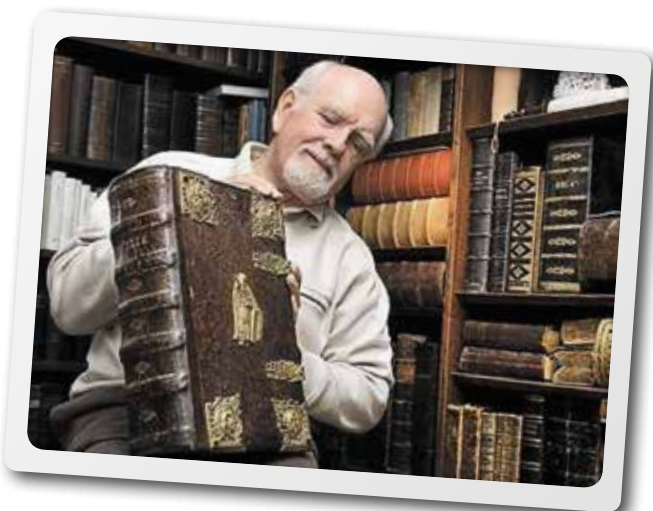
I 1957 rejste jeg til Skodsborg for at blive fysioterapeut, og begyndte da at besøge antikvarier i København.

En dag i august 1976 gik jeg glad og tilfreds ned af trapperne fra et antikvariat i centrum af København. Jeg bar på en torarulle, som jeg havde købt efter to dages forhandlinger, hvor jeg måtte forklare, at Torahen også for mig var et helligt skrift, og at jeg ville passe godt på den.

Mange af mine bibler har en historie med sig, som gør, at jeg sætter ekstra pris på dem. Det at samle på bibler har givet mig megen glæde og mange velsignelser. Jeg har fået kontakt med mange mennesker, blandt andet gennem de mange bibeludstillinger, jeg har haft i årenes løb.

Min hobby har også ført mig ind i et givende samarbejde med både det danske og det norske bibelselskab, hvor jeg bliver brugt som konsulent i spørgsmål om oversættelse og forskellige udgaver af Bibelen.

Bibelselskabet vil fortsat blive fejret mange steder i Danmark, men mine bedste oplevelser med Bibelen, får jeg, når jeg får lov at dele dens historier med familiens og kirkens næste generationer. ■

Gensyn med drengen uden ansigt

Af: Walder Hartmann Foto: BT

Søndag den 20. juli kunne man i BT genopfriske sit bekendtskab med Hassen, der i 1978 blev kendt i Danmark som "Drengen uden ansigt". Historien om Hassen kom frem på foranledning af Børge Schantz, der fik BT til at igangsætte en indsamling blandt avisens læsere, så Hassen kunne komme til Danmark for at blive opereret. Hassen kom senere til Vejlefyrdskolen, men rejste siden tilbage til en usikker fremtid i Etiopien.

I dag kommer Hassen Anbesse regelmæssigt sammen med sin familie i Adventkirken, Holbæk. Her får du et kort resumé af hele historien, som i BT fyldte syv sider.

Hassen blev født ind i en muslimsk familie på grænsen til Somalia. Da han var fire år gammel, blev han overfaldet af en hyæne, der skambed hans ansigt til uken-delighed. Hassen reddede livet, men måtte leve med tanken om, at måtte vente med et nyt ansigt til Jesu genkomst.

Børge Schants mødte Hassen på et børnehjem, drevet af Adventistkirken, i Kuyera, Etiopien. Hassen var blevet 11 år gammel, og BS kunne ikke glemme drengen, da han i 1978 tog på orlov i Danmark. Han kontaktede BT og den 26. juli kunne man hen over avisens forside læse en overskrift, der

sagde "HJÆLP HASSEN TIL ET NYT ANSIGT". Opfordringen blev fulgt. Indsamlingen skaffede 80.000 kr. Hassen kunne rejse til Danmark for at blive opereret. I Danmark var plastikkirurgen, jugoslavisk fødte Borut Jemec parat til at udføre operationerne gratis.

I dag er kirurgen pensioneret, men føler stadig et stik i hjertet, når han tænker på den vansirede dreng, som måtte igennem 10 operationer, før kirurgen var tilfreds. Han husker ifl. BT "en dreng, som trods sit handicap havde et lyst sind og stor energi og samtidig 'en pæn høj intelligenskvotient'".

Operationerne skulle ikke bare give Hassen et nyt ansigt, men forhåbentlig også konturerne af en fremtid - et nyt liv.

Jeg synes, jeg har et rigtig godt liv siger Hassen til BTs journalist Torben Bagge, da avisen - igen på foranledning af Børge Schantz - på ny beskæftiger sig med "hyænedrengen's historie.

Børge Schantz genså Hassen, dog uden at genkende ham, da han i maj prædikede ved en gudstjeneste i Adventkirken, Holbæk. Under sin prædiken, fortæller BT, bemærker Børge den nu midaldrende etioper og hans familie på stolerækken, men det var først, da familien igen havde forladt kirken,

at et af menighedens medlemmer kunne fortælle ham, hvem familien var.

Naturligvis genskabes kontakten mellem Børge Schantz og manden, som han ikke har set i 36 år. Det foregår i Hassens hjem - et lejet stuehus til et nedlagt landbrug ved Holbæk. "Hassen og familien har brugt timer på at gøre rent, pynte op med blomster, indkøbe wienerbrød, brygge kaffe. Missionæren og konen kommer indenfor, og samtalen glider ubesværet. Hassens kone og børn ser for første gang billedet af faderen fra dengang - det skambidte ansigt. De gyser lidt ved synet" fortæller BT.

Begge ægtefæller har i en år-række arbejdet på fabrik og med rengøring, men lige nu er de uden fast arbejde. Hassen fandt sin kone ved en nytårsfest i den etiopiske forening. Hun er koptisk kristen, men følger gerne med sin mand til kirke hver sabbat i Holbæk.

"Jeg synes, jeg har et rigtig godt liv. Måske er der nogle, der stadig viger lidt tilbage, når de ser mig. Selv om jeg har fået et ansigt, er det stadig ikke helt som alle andres. Jeg er dog selv godt tilfreds med resultatet. Jeg fik både et nyt ansigt, et nyt fædreland og en skøn familie" er Hassen Anbesse's slutreplik til BT. ■

Os i mellem

For os, generationen fra før 1945

Vi blev født før fjernsynet, før penicillin, og før poliosukker, færdigretter, plastik, kontaktlinser, skateborards og p-piller.

Vi kom også før radar, dankort, atomspaltning, laserstråler og kuglepennene. Men også før strømpebukser, opvaske-maskine, tørretumblere, elektriske tæpper og før det strygefri tøj.

Vi er fra før mennesket kunne gå på månen. Vi blev også først gift inden vi boede sammen, ja hvor var vi dog gammeldags.

Før 1945 var hjælpen i huset en enepige og ikke en hjemmehjælper, ligesom en teenagers ikke var opfundet, og dronningen var hende, der var gift med kongen.

Vi er fra før hjemmegående husfædre, homoseksuelles rettigheder, før pc og cd, og før karrierelivsstilen.

Vi er fra før plejehjem, gruppeterapi og selvhjælpsgrupper.

Vi havde ikke hørt om program 3 og Tv2, elektriske skrivemaskiner, kunstige hjerter, kaffemaskine, yoghurt og øre-ringe til mænd.

Førhen var service noget, som man helst skulle have 12 stk. af, men nu er service noget de har på kommune-kontoret, ligesom aldersrentenydere er blevet til folkepensionister.

Vi har levet før, under og efter muren og den kolde krig.

Vi har set skørterne til anklerne, til læggene, til knæerne og til midt på låret, og hele vejen ned igen. Men vi har overlevet! Er det da ikke grund nok til at feste! ■

Sundhedsproblemer?

En ældre mand kom op til lægen og beklagede sig over for meget luft i maven.

Han slap hele tiden én, fortalte han.

- Men det er nu en fordel. De lugter ikke, og de er helt lydløse. Jeg har faktisk sluppet et par stykker, mens jeg har talt med Dem, doktor.

Lægen så roligt på ham og udskrev en recept.

- Det forstår jeg ikke, sagde manden. Næsedråber, hvorfor det?

- Vi må jo begynde et sted, svarede lægen.

- Først må vi kurere Deres manglende lugtesans - og senere må vi kigge lidt på hørelsen.

Seniorer vest for Storebælt deltog i maj i en vellykket udflugt til Jenle. Læs historien og se billeder i næste udgave af Aktive Seniorer.

Din fortælling - og et billede, tak!

HASDA hungrer efter at få netop din fortælling om livet, som det har formet sig - i menigheden og i privaten. Fortæl om dine rødder og dine relationer - din kontakt med og oplevelser i menigheden.

Skulle du have et billede, så skriv bag på det: Hvem det er, og hvad det handler om.

Kontakt arkivleder Preben Jalving på hasda@adventist.dk eller tlf. 2386 6514.

Der var engang....

Omkranset af skoven - ved sundets bred,
i naturens tempel stille:
for raske og syge - blev her et sted
oplukket - en sundhedens kilde.
Her skabte villige hænder 'den hvide by'
hvor håbet for mange blev tændt på ny,
her lærte man atter - at kunne - at ville
gennem afhold og lægelig kunst og snilde.
Her blev lyset, luften og vandet - for sjæl og krop
det naturens under - der løftede op
den syge - til ofte at blomstre igen
og den raske - til at blive en sundhedens ven.

Det sker:

August, september, oktober:

Bestyrelsen arbejder med vedtægtsændringer, oprettelse af hjemmeside og planlægning for 2015.

9. november:

Seniorforeningens 'juletræf' i Adventkirken, Nærum

23. november:

Seniorforeningens 'juletræf' i Adventkirken, Ll. Nørlund
Begge steder bydes på middag, sang og musik, samt et causeri om tid v. urmager John Ravnkilde.